

αυτοκρατορίας δὲ ἡ Ἀλεξάνδρεια κατὰ τὸν Μαρτιάλιον
(VI, 80) καὶ αἱ Ἰνδίαι κατὰ τὸν (h. n. XXI, 47),
ἀπέστελλον πολλὰ εἰς Ῥώμην.

ΑΔ. ΚΑΡΑΛΗΣ

ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Λαοπελέκτη χαριτωμένη λύρα,
Ποῦ χύνεις ἄδολο τραγοῦδι τρυφερό,
Σοῦ πρέπει ἀσύγκριτη βασιλικὴ πορφύρα
Καὶ στέμμα ὀλόχρυσο πανώρηο, λαμπερό.

Τὴν ὀλοζόντανη πεντάγλυκη λαλιὰ Σου
Ρωμηοὶ κι' ἀλλόφυλοι θερμὰ τὴ συμπαθοῦν
Καὶ νεῖοι μουσόθρεφτοι τὸ ἄγνὸ κελάρυσμά Σου
Μὲ δίψα λαίμαργη ν' ἀκοῦνε λαχταροῦν.

Ἡ ἀδασκάλευτη τρανή Σου μελωδία
Χαιδεμένα ἀθέλητα τερπνὰ τὴν ἀκοή,
Ὡσὰν τὸν ζέφυρο ποῦ ἀπλώνει μ' ἁρμονία
Στὰ τρυφερόκλαδα τὴν ἡμερὴ πνοή.

Οἱ μεγάλοχαροι λαόπλαστοί Σου φθόγγοι
Πότε σὰ ξέμακρο τραγοῦδι σιγοσβυοῦν,
Καὶ πότε ἀνήμερα σὰ ῥημαγμένοι λόγγοι
Ἀπὸ τὸν ἄνεμο, βραχνὰ λυσσομανοῦν.

Ἡ φύσι τέντωσε τὰς κόρδες Σου καὶ ἡ Μοῖρα
Ἡ ἀνυπόταχτη δὲν σβύνει τὸ γραφτό !
Στολίδι Σοῦ ὥρισε Βασιλικὴ πορφύρα
Καὶ στέμμα ὀλόχρυσο, πανώρηο, ζηλευτό.

Ἐν Ὁδησσῷ.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ